

Світло далекої зірки

КУПИТИ

Про книгу

Ця розповідь починається з випадкової світлини, зробленої на одній з артистичних вечірок у міжвоєнному Берліні, де вперше перетнулися життєві траєкторії трьох жінок — Марлен Дітріх, Анни-Мей Вонг та Лені Ріфеншталь. Перша з них — німкеня, що покинула рідну країну в час нацистського панування й стала американським символом свободи. Друга — американка китайського походження, чужа в Америці і в Китаї, чия акторська кар'єра — це ненастанне додання культурних стереотипів. Третя — німкеня, авторка визнаних кіношедеврів, яка поховала свій талант, поставивши його на службу Адольфові Гітлеру.

Перш ніж перейти бальну залу й запросити китаянку на танець, Марлен вивільнила куче-рик із зачіски, вкладеної симетричними хвильками, щоб той упав їй на чоло. Цю звичку, нині вже майже несвідому, вона виробила собі ще школяркою, щоразу привертаючи в такий спосіб увагу вчителів чи однокласниць.

Навіть зі свого місця Марлен чула запах свіжої магнолії, встромленої за лівим вухом китаянки, що ширився за кожним із її частих рухів. Китаянка дрібно пурхала у фокстроті, польці й вальсі, незважаючи навіть на артритних партнерів, обгорнутих шовковими поясами-камербандами: ті топтались їй по ногах, навмисне взутих у балетки, а не в туфлі, щоб краще видно було чарівний високий підйом. Певне, Марлен і сама не знала, чого хоче більше — потанцювати з цією жінкою чи опинитися з нею в центрі уваги. Щоби збагнути це, найкраще було б не гаяти часу на роздуми, а рушати одразу, проте напوماджений джентльмен середнього віку перегородив їй дорогу ціпком.

Гхм, кахикнув він.

Марлен звела брови. На балу вона опинилася випадково: в останню мить у продюсера виявилось зайве запрошення. Жаль, якщо її так рано виженуть, але вона однаково раділа, що прийшла. Проте джентльмен не збирався її проганяти. Вузуватим великим пальцем, виставленим із гладкого кулака, він указував на цілу вервечку чоловіків у себе за спиною.

А, зрозуміла Марлен.

Він владно кивнув їй, щоб відійшла, і перед очима в неї майнули дві його ніздрі, порослі довгим нерівним волоссям, обліпленим тютюновими козюльками. Які вони бридкі, ці нечупарні татусі в дорожезних костюмах. Марлен долучилася до черги охочих потанцювати з китаянкою. Прочекавши п'ятнадцять хвилин, змудилася й відступила. Згорбилась попід стіною і вставила нову сигарету в свій мундштук у формі люльки, критично прислухаючись до гри скрипалів. Досі, крім халтурки в кабаре та кількох другорядних ролей у провальних фільмах — сукупний заробіток навіть не

покривав витрат на оренду житла, — вона по-справжньому працювала хіба що другою скрипкою в оркестрі, що підігравав німим картинам у кінотеатрі.

Зі свого безіменного місця в оркестровій ямі вийти на сцену, у світло софітів — це схоже було на втілення мрії, проте Марлен тверезо оцінювала свої перспективи. Побачивши власне камео в останньому фільмі, де вона з'являлася в кадрі менш ніж на п'ять секунд — подати чай головній героїні, — Марлен обернулася до друзів і вигукнула: я схожа на кудлату картоплину! Ті зітхнули з полегкістю, що не мусять її втішати і переконувати в протилежному, та все ж висловили їй підтримку: ти ще неодмінно дочекаєшся на свій великий прорив.

І що раніше, то краще, похмуро відповіла Марлен. Мені вже під тридцять, оці-от пуголки не стоятимуть усе життя наввипинки. Вона зважила свою ліву грудь у правій руці, немов досвідчена хаусфрау, що вибирає у фруктовій ятці помаранчі. Я тільки не розумію, продовжила вголос, нащо жінка мусить до смерті носити на собі гарні груди? Друзі, звиклі до її пустощів навіть у тихих кафе серед білого дня, і оком не змигнули, доки вона торсала власну плоть, привертаючи гидливі погляди публіки. Ну, можуть же вони трохи обвиснути, правда?

Ще донедавна Марлен була твердо переконана, що невдовзі стане справжньою кваліфікованою скрипалькою, та врешті-решт отямилася, усвідомивши, що після певного рівня йдеться вже зовсім не про технічну вправність. Можливості її були обмежені й передбачувані. У кінотеатрі їй платили, та це ж не концертна зала. Де, в чому її неповторні чари? Та й страшно кидати скрипку заради пошуків не знати чого в собі. А може, воно не дримає, а просто відсутнє? І тоді доведеться спихати свій ганебний провал на брак гідних можливостей. Одного вечора, граючи посеред комедійної мелодрами, Марлен ясно побачила себе, що з другої скрипки оркестру в кінотеатрі перетворюється на посередню вчительку музики в дівчачій школі чи репетиторку для провінційних дітлахів з їхніми недорікуватими батьками.

Наступного ранку вона заявила, що звільняється. Адміністратор відвів її вбік.

Ви ж одна з найкращих наших скрипальок, запевняв він. Я хочу, щоб ви про це знали.

Дуже вам дякую, відповіла Марлен. Скажіть, ви вірите у Бога в небі? Вона рвонулася до нього, і той мимоволі сахнувся від такої несподіваної близькості. Так чи ні, кліпала вона, не відводячи від нього погляду.

Ну, так, промимрив він. Авжеж, я вірю в Нього. Ви ні?

На жаль, я ні, відказала Марлен. Тож розумієте, додала вона, немовби зглянувшись на адміністратора, оскільки в моєму світі немає ні раю, ані спасителя, доведеться мені самій прожити виняткове життя.

Вона вдала, що не помічає, як адміністратор відсунувся на пів кроку назад, щоб знову встановити між ними пристойну дистанцію. Всього найкращого, обережно вимовив він, коли Марлен відвернулася, щоб іти. На скроні в нього комічно дрижала крапля поту. Марлен розсміялася й впустила капелюха, а тоді пальто.

Скрипалі в бальній залі видобували перші ноти чемного й невагомого вальсу Штрауса.

Марлен супилася, слухаючи донезмоги спрощене глісандо, аж поки воно нарешті затихло. Підвела очі й побачила, як китаянка робить вибачливий реверанс тому самому джентльменові з тютюновими козюльками, що стояв першим у черзі на танець. Він простягав до неї руки, відмовляючись вірити, що вона справді йде, проте його відтіснила ліктем буйноволоса брюнетка в сукні з довгими рукавами. За їхніми спинами неподалік стояв фотограф із камерою. Офіціант виляв між рухомими групами виглянсуваних людей, розносячи шампанське в келихах. Що за цирк!

Пригубивши напій, Марлен рушила до них.

Рекомендована література

ЮВАЛ НОЙ ХАРАПІ

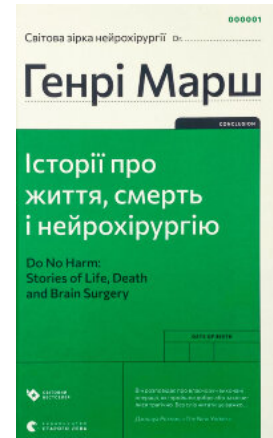

21 УРОК ДЛ
СТОЛІТТЯ

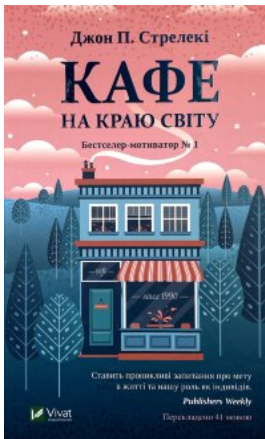
ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРІВ SAPIENS І HOMO DEUS

Весcoming. Становлення

21 урок для 21-го століття

Історії про життя, смерть і нейрохірургію

Кафе на краю світу

Вісім релігій, що панують у світі: чому їхні відмінності мають значення

Номо Deus: за лаштунками майбутнього

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ